

Джин Філліпс — письменниця й журналістка, авторка п'яти книжок. У 2009 році її дебютний роман став переможцем *Discover Award Barnes & Noble*. Відтоді її книжки були продані у 29 країнах.

Джоан зі своїм чотирирічним сином залишилась іще на декілька хвилин у майже порожньому зоопарку: відвідувачі вже розійшлись, а вони, користуючись моментом, вирішили ще трохи прогулятися. Однак те, що побачить жінка, наздоганяючи свого хлопчика вже біля виходу із зоопарку, змусить її чимдуж тікати назад із дитиною на руках. Цей жах триватиме аж три години. Три години немов у пастці дикого звіра, три години шаленого страху, три години як вічність... Вони за крок від смертельної небезпеки...

Швидше. Швидше. Швидше. Це слово повторювалося в її голові. Її ноги стукотіли по бетону в ритмі з ним.

Джоан уявила собі, як чоловік із рушницею стежить за ними, робить перші кроки в їхньому напрямку, обминає басейн, усміхається на всю ширину рота. Вона уявила, як він набирає швидкість.

Вона не втрималася, подивилася через плече й не побачила нікого, але вона не могла подивитися добре, бо не хотіла сповільнювати ходу.

— Чого ми біжимо? — запитав Лінкольн.

— Я скажу тобі, — промовила вона (їй довелося знову вдихнути повітря), — через хвилину.

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3434-5

9 786171 234345

ДЖИН ФІЛЛІПС

КОРОЛІВСТВО ЖАХІВ

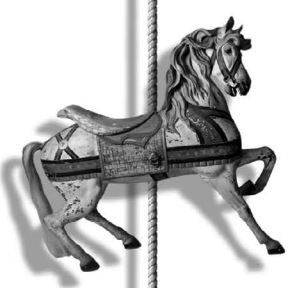

ДЖИН ФІЛЛІПС

КОРОЛІВСТВО
ЖАХІВ

GIN PHILLIPS

**FIERCE
KINGDOM**

A Novel

ДЖИН ФІЛЛІПС

**КОРОЛІВСТВО
ЖАХІВ**

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
Ф53

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Phillips G. Fierce Kingdom : A Novel / Gin Phillips. —
New York : Viking, 2017. — 288 p.

Переклад з англійської *Віктора Шовкуна*

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

ISBN 978-617-12-3434-5
ISBN 978-0-7352-2427-8 (англ.)

© Gin Phillips, 2017
© Nemiroltd, видання українською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

Еллі,
яка має цілі світи всередині нього

Я просто хочу знати, чи може звук створити хлопчика.
Або чи стає жінка матір'ю, коли їй здається, що вона чує,
як дитина плаче за нею.

Елізабет Г'югі. Запитання для Емілі

4:55 ПОПОЛУДНІ

Протягом досить тривалого часу Джоан примудрялася балансувати на кінчиках пальців своїх ніг, із зігнутими коліньми, підмітаючи спідницею пилюку. Але зрештою її стегна не витримали, й вона опустила руку і приземлилася на пісок.

Щось уколало її в стегно. Вона обмацала свою ногу, й дістала звідти невеличкий пластиковий спис — не довший за палець — й анітрохи не здивувалася, бо вона завжди знаходила дрібну зброю в найнесподіваніших місцях.

— Ти загубив свого списа? — запитала вона. — Чи це скіпетр?

Лінкольн не відповів, хоча взяв шматочок пластику з її розкритої долоні. Він явно чекав, коли її нога вище коліна стане йому доступною. Він зручно всівся на ній, зовсім не забруднившись піском. Він мав свої химери: скажімо, ніколи не любив малювати пальцем на піску.

— Тобі потрібен ніс, мамо? — запитав він.

— Я маю носа, — відповіла вона.

— Ти хочеш ще одного?

— Хто б цього не хотів?

Його темні кучері вже пора підстригти, й він відкинув їх рукою з лоба. Листя падало навколо них. Дерев'яний дах, підпертий грубими палями, створював для них досконалий затінок, але поза ним сірий гравій був змережаний плямами світла й тіней, що зміщувалися, коли вітер віяв між деревами.

— Де ти береш ці зайві носи? — запитала вона.

— На складі носів.

Вона засміялася, посунувшись на руках, відчуваючи вологий пісок. Вона виколупала з-під нігтів кілька розмокших піщинок. Яма динозаврів була завжди мокрою й холодною, туди ніколи не проникало сонячне проміння, та, попри пісок на її спідниці та листя, що налипло на її светр, це було її улюблене місце в зоопарку — збоку від головних стежок, за каруселлю, неподалік від дитячого зоопарку, де тварин можна погладити, й кліток із півнями, проте далеченько від лісної місцевості, позначеної лише табличкою ЛІСОВА ЗОНА. Там лише дерева та скелі, й кілька самотніх тварин блукали понад вузькими гравійними стежками. Там є також гриф, який живе в загоні, й також бозна-чого стоїть іржавий пікап, завалений усіяким мотлохом. Блискуча іграшка у формі сови, яку можна жувати. Дикі індички, що завжди нерухомо сидять, вона не певна, що вони мають ноги. Витівка якогось жорстокого мисливця, що зробив собі намісто з індичих ніг.

Їй подобалися випадкові дивовижі цього лісу, що претендували на справжню привабливість. Між деревами тут був натягнутий канат, хоча вона ніколи не бачила, щоби по ньому хтось їздив. Вона пам'ятала аніматронних динозаврів, які були тут десь два роки тому, а одного разу тут був навіть слід зацькованого привида. Існували тут також натяки на більш далекі втілення. Вона припускала, що величезні валуни є справжніми, втім, можливо й ні. І навіщо тут паркани й хатина першопрохідників? Усе це було споруджено без певної мети. Порожні зацементовані басейни, можливо, готувалися як водопої для великих ссавців. Тут є випадкові стежки, а знаки були розставлені

безсистемно, щоби, прогулюючись, люди не дуже на них зважали: на одному дереві висіла табличка з його назвою «сасафрас», тоді як двадцяттеро дерев навколо нього не мали назв.

— А зараз дозволь мені тобі щось сказати, — почав Лінкольн, поклавши руку їй на коліно. — Ти знаєш, чим може користуватися Одін?¹

Вона це знала, вона довідалася дуже багато про нордичних богів останнім часом.

— Складом очей? — припустила вона.

— Так. Справді. Бо так він може не носити своєї пов'язки на оці.

— А може, він хоче носити пов'язку на оці?

— Можливо й хоче, — погодився Лінкольн.

Пісок навколо них був укритий пластиковими героями та мерзотниками: Тор і Локі², Капітан Америка³, Зелений Ліхтар⁴ і Залізний Чоловік⁵. Усі вони зрештою стануть супергероями. Уявні скелети були захovanі під ними в піщаній ямі — хребти якогось доісторичного звіра стриміли з піску позад них, а поблизу стояло відро зі щіточками для змитання піску. Вона й Лінкольн мали звичай приходити сюди й розкопувати кістки динозаврів, це було в його колишньому

¹ Одін — веховний бог у германо-скандинавській міфології. (Тут і далі прим. пер.)

² Локі — один із популярних богів скандинавської міфології.

³ Капітан Америка — супергерой із коміксів.

⁴ Зелений Ліхтар — ім'я багатьох вигаданих персонажів, які з'являються в коміксах.

⁵ Залізний Чоловік — вигаданий персонаж мультиплікаційних фільмів. Тут ідеться про те, що Лінкольн, якому чотири роки, живе більше в уявному світі, ніж у реальному.

житті трирічного хлопчика. Але тепер, через два місяці після свого четвертого дня народження, він більше захоплювався втіленнями звірів, аніж своїми колишніми археологічними знахідками.

Яма динозаврів — це тепер Острів Тиші, в'язниця, в якій сидить Локі, підлий брат Тора, й — коли не постає питання про зайві носи — повітря віддлуноє від звуків епічної битви, під час якої Тор намагається примусити Локі признатися, що він створив вогненного демона.

Лінкольн нахилиється вперед, і його епічне життя триває.

— Підлий мерзотник захихотів, — каже він. — Але в Тора виникла ідея!

Він називає ці фантазії своїми історіями, й вони можуть тривати годинами, якщо вона дозволить. Вона воліє слухати ті, де він вигадує власних персонажів. Так він придумав мерзотника на ім'я Конячий Чоловік, що обертає людей на коней. Його непримиренним ворогом є Фон Кінь, який знову обертає цих коней на людей. Такий собі зловісний цикл.

Джоан майже не чула голосу Лінкольна, що змінював тон та інтонацію, намагаючись умовити своїх вигаданих персонажів піти з ними. Але їй ішлося легко. Вранці тут прогулювалося багато чоловіків та жінок у шортах, але у другій половині дня багато відвідувачів покинуло зоопарк. Вона й Лінкольн нерідко приходили сюди, після того як вона забирала його зі школи — вони по черзі відвідували зоопарк, і бібліотеку, й науковий музей — й вона завжди, коли могла, водила його до лісу. Тут сюрчали цвіркуни чи щось подібне до цвіркунів, щебетали пташки й шелестіло опале листя, але не лунали жодні людські звуки, крім голосу Лінкольна, що проголошував свій діалог. Він запозичував

жаргон говірки героїв, і міг бездумно повторювати їхню балаканину, й робити її своєю.

— На його поясі була секретна зброя!

— Його підступний план провалився!

Він тремтів від збудження. Тремтіла кожна його частина, від пальців на ногах до пальчиків на руках, стиснутих у кулаки. Тор злетів у повітря, й Лінкольн підстрибнув, й вона запитала себе, чи йому подобається думка про те, що добро перемагає зло, чи його просто збуджує битва, й вона думає про те, коли вона почне пояснювати йому, що існує проміжна зона між добром і злом, в якій живе більшість людей, але він такий щасливий, що вона не хоче ускладнювати речі.

— Ти знаєш, що станеться потім, мамо? — запитав він. — Коли Тор його поб'є?

— А що? — запитує вона.

Вона вдосконалила мистецтво слухати лише половиною себе, тоді як друга її половина напівобертається й дивиться на всі боки.

— Локі справді впливав на думки Тора. Та коли Тор його поб'є, то він утратить свою силу!

— Он як, — каже вона. — А що потім?

— Тор урятує день!

Він не замовкає:

— Але з'являється новий негідник у місті.

Вона тим часом нахиляється й поправляє свої сандалі. Вона думає.

Вона думає, який весільний подарунок піднести своєму другові Мюррею — є один художник, який малює собак, і одна з його картин здається їй зовсім непоганою, тож їй

слід відправити йому листа електронкою із замовленням, хоча слово «замовлення» може бути образливим для художника. Вона пригадує, що збиралася вранці зателефонувати своїй двоюрідній тітці, й думає, що, можливо, натомість — вона має звичай розв'язувати тут безліч проблем, вона переживає сплеск ментальної ефективності, коли син зариває Локі в пісок — може, замість телефонувати своїй двоюрідній тітці, вона надішле їй посилку зі смішною паперовою сумкою, на якій Лінкольн намалював у школі мавпу. Звичайно ж, подарувати витвір мистецтва — це краще, ніж просто зателефонувати, хоч у цьому є певний егоїзм, позаяк вона ненавидить розмовляти по телефону, й, звичайно ж, це боягузливий компроміс, вона знає, проте все одно вона зупиняється на паперовій сумці з малюнком мавпи. Вона думає про те, з якими труднощами вдягається її тітка. Вона думає про шматки бананів, які залишилися в кухонній шафі. Думає про Брюса Бокслайтнера. У своїй далекій юності вона захоплювалася цим актором у кінофільмі «Опудало й місіс Кінг», і вона відкрила, що цей фільм повністю повторюється в інтернеті, тож вона ще раз переглянула його серію за серією — його повторювали в 1980 році — зі шпигунами часів холодної війни й рекламою догляду за волоссям — й вона не пригадує, коли Лі й Аманда нарешті поцілувалися, в кінці другого чи третього сезону, й у другому сезоні можна подивитися ще шість серій, але вона завжди могла перестрибнути на третій.

Дятел застукотів десь поблизу, уриваючи її роздуми. Вона помітила, що бородавка на руці Лінкольна побільшала. Вона стала схожа на анемон. Тіні на гравії стали зміщуватися, а Лінкольн зловісно зареготав, і її вразив той факт,

що цими днями пополудні, коли її син усією своєю вагою вмощувався на її колінах, ліс навколо них ставав якимсь загадковішим.

Тор упав їй на ноги, його пластикова голова вдарила її по пальцю.

— Мамо?

— Чого тобі?

— Чому в кіно Тор воює без шолома?

— Я думаю, в шоломі важче бачити.

— Але хіба він не хоче захистити свою голову?

— Я думаю, іноді він надіває шолом, а іноді ні. Залежно від свого настрою.

— Як на мене, то він повинен захищати свою голову весь час, — сказав малий. — Небезпечно воювати без шолома. Як ти гадаєш, чому Капітан Америка накриває голову лише каптуром? Це поганий захист — хіба ні?

Пол знуджується від цього базікання про супергероїв — її чоловік воліє радше розмовляти про футбол та про гравців баскетбольної ліги — але Джоан не має нічого проти такої балачки.

Колись вона була зачарована Диво-Жінкою, Супер-Друзями, Неймовірним Халком. «Хто перемає в битві, — одного разу запитала вона свого дядька, — Супермен чи Неймовірний Халк?» Він відповів: «Якщо Супермен програватиме, він завжди може відлетіти геть». І ця відповідь здалася їй блискучою.

— Капітан Америка має щит, — сказала вона Лінкольну. — Він у нього для захисту.

— А що, як він не зможе вчасно накрити ним голову?

— Він дуже швидкий.

— І все ж таки, — запитав він, бо її відповідь не переконала його.

— Ти знаєш — ти маєш слухність, — сказала вона, бо він справді її переконав. — Він таки повинен носити шолом.

Великий, штучно виготовлений валун, бежевий та опуклий, утворював задню стіну уловини, і якесь мале звірятко рило землю за ним. Вона сподівалася, що то не пацюк. Вона уявила, що то білка, але примусила себе не обертати голови.

Джоан відкрила свою сумочку, щоби поглянути на телефон.

— Певно, нам треба рушити до виходу не пізніше, як через п'ять хвилин, — сказала вона.

Як і завжди, коли мати каже, що час припинити гру, Лінкольн прикинувся, ніби вона нічого не говорила.

— Чи Доктор Доля¹ завжди носить маску? — запитав він.

— Ти мене чув? — запитала вона.

— Авжеж.

— Що я сказала?

— Що нам час іти.

— Ти правильно почув, — підтвердила вона. — Доктор Доля завжди ходить у масці. Через свої шрами.

— Шрами?

— Так, через шрами, які він дістав під час лабораторного експерименту.

— А чому шрами вимагають від нього носити маску?

— Бо він хоче прикрити їх, — каже вона. — Він думає, що вони бридкі.

— А чому він думає, що вони бридкі?

Вона задивилася, як падає світлий помаранчевий листок.

¹ Ідеться про комп'ютену гру.

— Бо вони змінюють його зовнішній вигляд, — сказала вона. — Люди іноді не хочуть, щоб їхній вигляд змінювався.

— Мені не здається, що шрами бридкі.

Коли він сказав цю фразу, гострий, гучний звук пролунав над лісом. Два виляски, потім ще кілька. Так наче десь вибухнули балони. Або феєрверк. Вона спробувала уявити собі, що хтось може робити в зоопарку, утворюючи такі виляски. Щось пов'язане зі святкуванням Гелловіна? Вони повсюди увімкнули ліхтарі — не тут, у лісовій зоні, але скрізь над популярними стежками — то, може, десь полетів трансформатор? Десь на будівництві хтось працює відбійним молотком?

Пролунав іще виляск. Іще й іще. Надто гучно для балонів, надто низька частотність для відбійного молотка.

Пташки мовчали, але листя осипалося з дерев.

Лінкольн анітрохи не стривожився.

— Чи можу я застосувати свого Бетмена для Доктора До-лі? — запитав він. — Він одягнений у чорне. Чи можеш ти пошити йому маску відповідного кольору?

— Звичайно, — відповіла Джоан.

— А з чого ти її зробиш?

— З фольги, — запропонувала вона.

Білочка вистрибнула на накривку сміттового бака, й Джоан почула, як вона пошкреблася, перебігши на дерево.

— А що ми зробимо з шарфами? — запитує Лінкольн. Вона подивилася вниз на нього.

— З шарфами? — перепитала вона.

Він кивнув головою. Вона кивнула йому у відповідь, обмірковуючи його слова. Вона намагалася розшифрувати роботу його мозку: це є часткою її материнської турботи,

яка тішила її все більше, що вона не знала про її існування. Розум сина був складний та унікальний, він створював свої власні світи. Уві сні він іноді вигукував цілі речення — «Я не піду сходами!» — й існували вікна в його внутрішній структурі, проблиски, але вона ніколи реально не знатиме всього, й це найбільше збуджувало її. Він був окремим створінням, таким як і вона.

Шарфи. Вона намагалася розв'язати цю загадку.

— Ти говориш про шарфи на його обличчі?

— Так. Про ті, які він вважає бридкими.

Вона засміялася.

— Розумієш, я казала «шрами», як отой, що його ти бачив у тата на руці, там, де він ошпарився окропом у дитинстві. Або сліди на моєму коліні, які з'явилися там, коли я впала.

— Он як, — промовив він із дурнуватим обличчям. Він також засміявся, бо відразу зрозумів жарт. — Шрами, а не шарфи. То він не думає, що шарфи бридкі?

— Я не знаю, якої думки Доктор Доля про шарфи, — каже вона.

— У нього на обличчі їх нема.

— Нема. Там є шрами.

Вона слухала сина, міркуючи, як доступніше викласти йому ідею про шрами, разом з тим переймаючись пострілами. Втім, це не могли бути постріли. Бо якби вони були, вона тепер чула б щось інше. Зойки, або сирени, або голопси з гучномовців, які про щось би повідомляли.

Але нічого такого не було.

Вона бачила надто багато битв.

Вона поглянула на час на своєму телефоні. Залишилося всього кілька хвилин до закриття зоопарку, і їх цілком

можуть не побачити тут, у лісі. Вона кілька разів уявила собі таку картину: вони отаборилися в зоопарку на ніч, можливо, навіть умисне, заховавшись тут, щоб навідати тварин посеред гупої ночі — у дитячих книжках пишуть про такі ситуації. Сподіватися на успіх, звичайно, безглуздо, бо в зоопарку, безперечно, є охоронці.

Їм пора йти.

— Нам треба йти, мій любий, — сказала вона, знімаючи його зі своїх колін, чекаючи, коли він перенесе свою вагу на власні ноги, що він зробив неохоче.

Вона хотіла, щоб він одягнув курточку, але він заприсягся, що йому не холодно, тому вона залишила її в автомобілі.

— Ми ще маємо трохи часу? — запитав він.

Вона піднялася з піску і взулася в сандалі. Перевага, яку вона віддала сандалям, позбавила її морального авторитету вимагати від нього, щоб він надягнув курточку.

— Ні, — відповіла вона. — Уже майже о пів на шосту. Час закриття зоопарку. Мені шкода. Ми повинні якнайшвидше звідси забратися, бо нас можуть замкнути тут.

Вона вже почала нервуватися через таку ймовірність — вона надто затрималася, і їм ще треба вийти з лісу, а потім здолати довгу дорогу через дитячу зону, й вони справді ризикують натрапити на замкнену браму.

— Ми можемо зупинитися на майданчику для гри й перейти через міст? — запитав Лінкольн.

— Не сьогодні. Ми можемо прийти сюди завтра.

Він кивнув головою і вийшов із піску на ріденьку траву. Він не любив порушувати правил. Якщо працівники зоопарку кажуть, що їм час іти додому, то він піде додому.

— Ти допоможеш мені взути черевики? — запитав він. — І вкинеш моїх хлопців у свою сумочку?

Вона нахилилася, змела з його ніг пісок, потім натягла шкарпетки на його бліді пальці та його широкі незграбні ступні. Застебнула його тенісні черевики, підняла голову й побачила кардинала, що сів біля неї на відстані простягненої руки. Звірі й птахи зовсім їх тут не боялися. Вона іноді бачила зграю горобців, бурундуків або білок на відстані кількох футів — вони спостерігали за битвою, яку влаштовував малий Лінкольн.

Мати вкинула його пластикові фігурки у свою сумочку.
— Зроблено, — сказала вона.

5:23 ПОПОЛУДНІ

Джоан обшукала піщану яму, чи вони не забули в ній якихось пластикових чоловічків, а тоді взяла Лінкольна за руку й вивела його на стежку, по якій можна було вийти з лісу. Цікаво, коли вже він не захоче триматися за її руку, але поки що вони обоє були задоволені цим контактом. Дерева закінчилися вже через двадцять кроків — тут, власне, був не ліс, а ілюзія лісу — і стало чути плюскіт водоспаду, де потік води розбивався на камінні перед вольєром видр.

Видри були одними з їхніх улюблених тварин, одними з тих, які могли відвернути увагу Лінкольна від його фантазій. Дві видри мешкають у вольєрі, що має вигляд великої печери, де над ними нависає штучна скеля, а тварини вигинаються, вистрибують і пірнають у басейні із зеленою водою за широкою скляною стіною. Скелі нависають над стежкою, й водоспад шумить над головами відвідувачів і виливається в басейн для утримання черепах, густо зарослий ліліями, очеретом і якимись рослинами, що цвітуть червоними квітами. Стежка, яка виходила з лісу й закручувалася навколо басейну, завжди здавалася їй найгарнішим місцем лісової території — але тепер вона була зовсім порожня.

Лінкольн засміявся поруч з нею.

— Поглянь на видру. Помилуйся, як вона плаває.

Він усе ще погано вимовляв звук «р». «Видля» каже він замість «видра».

— Мені подобаються її лапи, — сказала вона.

— Хіба вона має лапи? А не плавці? Справжні лапи, схожі на лапи собаки або лапи з пальцями, як у мавпи?

Вона відчула спокусу зупинитися й розповісти йому про анатомію видр — вона, либонь, найбільше хотіла, аби він зрозумів, що життя наповнене дивовижами, які не варто обминати увагою. «Поглянь, як гарно», — сказав він їй одного разу, дивлячись на калюжу бензину на паркувальному майданчику зоопарку — але в них не було часу. Вона потягла його за руку, і він не чинив їй спротиву, хоч його голова не хотіла відвертатися від видри. Коли вони ступили на дерев'яний місточок, вода обабіч якого була вкрита ліліями, їй захотілося побачити когось ще, ще одну родину, яка базікає, також запізнюючись до виходу. Втім, вони звикли мати стежку тільки для себе. Вони часто нікого на ній не бачили, коли надвечір поспішали до виходу, бо вони схильні запізнюватися. Вона прискорила ходу.

— Ти хочеш побігти? — запитала вона.

— Ні.

— Може, побіжиш підстрибуючи?

— Ні, не хочу, — сказав він, ще більше сповільнюючи ходу.

Їй іноді здавалося, що його рішучість чогось не робити перебувала в прямій пропорції до того ентузіазму, який виявляла вона. Він повільно дибав дерев'яним місточком, зупиняючись, щоб відігнати комара або подивитися вниз на дзеркального коропа. Він геть зупинився, щоб почухати собі підборіддя. Коли вона попросила, щоб він поквапився, він спохмурнів, і вона знала з виразу його обличчя, чого він зараз попросить.

— Я хочу, щоб ти взяла мене на руки, — сказав він.

— Я не можу нести тебе всю дорогу до автомобіля, — відповіла вона. — Ти став надто великий.

Вона побачила, як обвисла його губа.

— Пропоную тобі компроміс, — сказала вона, перш ніж їхня суперечка загостриться й ще більше сповільнить їхню ходу. — Я візьму тебе на руки, коли ми дійдемо до опудал, і звідти тебе понесу. Якщо ти швидко дійдеш до них.

— Гаразд, — погодився він, хоч його голос тремтів, а губа випнулася більше, й він почав хлипати, хоч і перестав ляв ноги водночас із її ногами.

До неї дійшло, що дарма вона не поставила умови, аби він не скиглив, доки йтиме. Він прийняв її умову лише в технічному розумінні. Він міг заплакати через кілька секунд, й одразу його увагу могла відвернути якась перебіжна думка про шолом Тора або про підбите око Одіна. Ця думка могла примусити його заплакати ще голосніше, й тоді вона капітулювала б і таки взяла на руки, бо він уже пройшов досить довгий шлях, не нарікаючи, на своїх маленьких ніжках. Не виключено, що він не перестане плакати, й вона зупиниться й примусить його пройти пішки весь шлях до автомобіля, бо вона не хотіла, аби він став вередливою дитиною.

Вона дотримувалася такої системи стримувань і рівноваг, що спиралася на розрахунки майбутніх вигод і невикод.

Бабка літала в повітрі, раз у раз пікіруючи вниз. Чапля проходила понад краєм води. Лісова стежка петляла між деревами й густою травою.

Лінкольн перестав плакати, й вона була майже переконана, що він мугикав собі бойову пісню «Бульдогів Джорджії» — «Слався, слався, стара Джорджіє! Слався, слався, стара Джорджіє!», хоч коли вона закінчила свою думку, він перемкнув свій голос на «Тексас лонгхорнз». Ніхто з їхньої родини не був прихильником цієї футбольної команди, але

він усмоктує в себе бойову лірику, як усмоктував супергероїв та мерзотників.

Він колекціонер. Він збирає все, що його зацікавило.

Крізь дерева вона побачила верх каруселі, схожий на намет. Він блищав білим кольором на тлі помийного неба. Вони проминули дротяну загорожу, за якою жив одноногий орел, і майже невидиму клітку для двох білих чапель. Тут лежали колоди на траві та бур'янах жовто-зеленого кольору. Вона підійшла до гілки, яка висіла вгорі, й один з листочків, відокремившись від неї, обернувся жовтим метеликом і знявся вгору.

Нарешті вони підійшли до бетонної доріжки, широкої, як дорога. На стовпах паркану стриміли гарбузи з отворами на місці очей та лампочками всередині.

Вони ступили кілька кроків у цивілізацію, й Джоан подивилася на карусель. Вона була нерухома й мовчазна; намальовані жирафи, зебри, ведмеді, горили та страуси зазмерли на своїх місцях. Лінкольн любив кататися на каруселі, хоч і сідав верхи тільки на зебру. Тепер карусельні тварини були накриті гумовими попонками, й виготовлені фірмою «Клінекс» крихітні привиди літали над ними, звисаючи з дерев'яного обрамлення. Вона й Лінкольн підійшли дуже близько до каруселі, і її біле накриття нависло над ними, світле й спокійне.

— Мамо, — попросив він, — візьми мене на руки.

— Коли підійдемо до страхопудів, — сказала вона, нехтуючи його простягнені до неї руки. — Трошки далі.

Цього разу він не протестував. Вони поквалпно поминули карусель, йдучи в напрямку автоматів з їжею та дитячого парку з бризками, де досі над синьо-малиноюю поверхнею води на довжину людської руки здіймалися водограї.

Літературно-художнє видання

ФІЛЛІПС Джин
Королівство жаків
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *П. Й. Коробчук*
Художні редактори *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *К. В. Дюкар*

Підписано до друку 20.07.2017.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «FranklinGothicBookCondITC». Ум. друк. арк. 15,12.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»,
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а,
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

К Н И Ж К О В И Х

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

***Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів***
e-mail: editor@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Філіпс Д.

Ф53 Королівство жаків : роман / Джин Філіпс ; пер. з англ.
В. Шовкуна. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 288 с.

ISBN 978-617-12-3434-5

ISBN 978-0-7352-2427-8 (англ.)

Джоан і її чотирирічний син прийшли до зоопарку ближче до вечора, коли більшість відвідувачів уже покинула його. Вони щасливі, вони чудово проводять час, і цей день для матері й сина – майже ідеальний. Коли вони вже збираються додому, те, що випадково побачила Джоан, змусить її тікати з маленьким сином на руках... Три години шаленого страху, три години як вічність...

УДК 821.111(73)

ББК 84(7Сно)